

HILDE VEEREN DUINROOS

Molly vlucht na een break-up
naar Somerset, waar ze meer vindt
dan ze ooit had gedacht...

XANDER

ROMAN

Hilde Veeren

Duinroos

1

Molly schoof de deuren van haar kamer open. De gordijnen bolden op in de wind en ze snoof de frisse zeelucht op. Als Lucas dit eens kon zien... Hij had mee gekund, maar was te druk geweest met werk. Zonde, want van alle hotels die ze had bezocht was dit toch wel een van de mooiste. Ze had dit graag met hem willen delen.

Molly schrok abrupt op uit haar overpeinzingen toen er werd geklopt. 'Roomservice!' hoorde ze aan de andere kant van de dikke houten deur. Een ober kwam binnen met een enorm dienblad. 'Waar zou u uw ontbijt willen, *ma'am*?'

Ze wees zwijgend naar het balkon. Niets lekkerder dan eten met uitzicht op een azuurblauwe zee. In de verte zag ze een zeilboot met witte zeilen voorbijglijden en in de tuin van het hotel settelden andere gasten zich met een boek aan het zwembad.

Het was op dit soort momenten dat ze zich realiseerde hoeveel geluk ze had met haar baan bij het tijdschrift *Vagabond*. Elke maand vulde zij er de boekenpagina's en het reiskatern in. Ze was dol op lezen, ook al was het natuurlijk weleens stressvol om twaalf boeken in een maand uit te lezen. Maar die enkele slapeloze nacht had ze er graag voor over.

Voor de reisverslagen stuurde ze weleens een freelancer op pad, maar als het uitkwam probeerde ze zo veel mogelijk zelf op reis te

gaan. En nu zat ze in het super-de-luxe La Reserve Ramatuelle. Terwijl ze jam op haar croissant smeerde, zuchtte ze tevreden. Dit was een hotel waar normaal gesproken alleen de *rich and famous* een kamer wisten te bemachtigen. Ze was de dag ervoor opgehaald door een privéchauffeur, een gratis service van het hotel. Toen ze de lobby in liep, had ze haar ogen niet kunnen geloven. Een enorme open hal, waar je van achter een glazen pui meteen de zee en de felgroene naaldbomen eromheen kon zien. Ze had een glas huisgemaakte limonade gekregen, waar een klein dennentakje in was gestoken. En toen ze na het inchecken op haar kamer kwam, was haar koffer al uitgepakt en hingen haar jurken netjes in de kast. Ze zou hier best aan kunnen wennen.

Molly dacht even aan haar appartementje in Amsterdam. Dat was net zo groot als haar hotelkamer, maar die vierkante meters waren ingericht met een woonkamer, slaapkamer, keuken en badkamer. Lucas had het ooit gekocht en zij was een jaar geleden bij hem ingetrokken. De inrichting was niet helemaal haar smaak geweest: enkel een grijze Ikea-bank, een enorme Picasso-poster aan de muur en een zwarte gelakte tafel. Het enige wat zij uit haar eigen huis had meegenomen, was een oud Hindeloopen-kastje van haar ouders en een stoel die ze ooit op straat had gevonden en opnieuw had laten bekleden. Ze was nog altijd van plan om de boel wat meer naar haar eigen smaak in te richten. De kleuren van dit hotel stonden haar wel aan. Een mooie witte bank, veel houttinten. En prachtige zwart-witfoto's aan de muur. Ooit misschien. Voor nu kon ze in ieder geval een paar dagen doen alsof het haar huis was.

Haar telefoon pingde. *Are you ready for your massage?* Ze keek op de klok. Was het al zo laat? Snel at ze het laatste puntje van haar croissant op, trok haar badjas aan en liep door de tuin met fonteinen naar de spa.

‘Nee niet nodig. Ook niet nodig. Oeh, wel heel mooi, maar ook echt niet nodig.’ Molly liep over de markt van Saint-Tropez. Ze was nog helemaal rozig van haar massage en haar huid rook naar een mix van dennen en lavendel. Ze had eigenlijk maar één missie: een zonnehoed kopen. Bij de hoedenkraam vond ze een eenvoudig exemplaar met een lint van lichtblauw linnen. Die paste mooi bij haar blauwe kaftan. Ze was de hare vergeten mee te nemen en vanmiddag zou ze naar het strand gaan. En dus had ze die vintage Dior-zonnebril die ze zojuist had gespot laten liggen. Wel nam ze een paar zakjes lavendel mee voor in haar koffer; een truc die ze ooit had geleerd van een Engelse reisjournalist. Stop genoeg zakjes lavendel tussen je kleren en je koffer rook zelfs na een trans-Atlantische vlucht nog heerlijk als je hem opendeed. Die tip was ze nooit vergeten.

Op het strand werd ze verwacht bij de strandclub van het hotel, waar je met je voeten in het zand kon genieten van romige burrata, courgette gevuld met gekruide ricottakaas en de knapperigste truffelfrietten die ze ooit had geproefd. Molly nipte van haar versgeperste abrikozensap terwijl ze naar een presentatie over de duurzame missie van het hotel luisterde. Ze probeerde haar aandacht erbij te houden, maar staarde ondertussen richting het water. De zee was nog fris, maar toch zag ze verschillende badgasten een duik nemen.

Ze stuurde Lucas een foto: *Jij en ik volgende keer samen, hoor!* schreef ze erbij. Aan de bolletjes in het scherm kon ze zien dat hij een antwoord aan het typen was, maar er kwam niets en de bolletjes verdwenen weer. Even later verscheen alleen het woordje *leuk* op haar scherm. Ze wist dat hij druk was met zijn werk, maar ze had eigenlijk wel een iets enthousiastere reactie verwacht. Flauw.

Molly zuchtte even, gooide toen haar telefoon in haar tas en besloot een duik te nemen. Daar knapte iedereen van op. Ze liep langs de bedjes richting de zee en voelde de eerste golf haar voeten prikkelen. Na een keer diep adem te halen telde ze tot drie en dook toen in het koude, blauwe water.

Toen ze even later terugkwam bij het strandbed knipperde haar telefoon: een voicemail van kantoor. 'Hoi Molly, met Maxime. Laten we volgende week even zitten over de plannen voor dit jaar en een paar grote veranderingen binnen het bedrijf. Schikt maandag negen uur?'

Molly wist dat de uitgeverij bezig was met de aankoop van meerdere titels. De mediawereld en vooral tijdschriften hadden het moeilijk en er stonden dus veel titels te koop. Max Magazines, de uitgeverij van Maxime, was een van de weinige die nog winst maakte en groeiende cijfers kende. Ze wist ook dat ze bezig waren met de aankoop van *Voyager*, een van de grootste reistijdschriften. Ze durfde het bijna niet te denken, maar dit zou weleens een enorme stap kunnen betekenen voor haar carrière. Ze zag het ineens helemaal voor zich. *Molly Winter, hoofdredacteur*. Dat betekende dat ze eindelijk een eigen kantoor zou krijgen. En een eigen team. Ze zou de redactievergaderingen leiden en bepalen welke onderwerpen er in elk nummer aan bod zouden komen.

Nu ze erover nadacht, had ze al meteen een heleboel ideeën. Ze pakte haar notitieboek erbij en begon te schrijven. Wat zouden ze tevreden zijn als ze maandag compleet voorbereid het gesprek in zou gaan. Ze zou natuurlijk professioneel reageren. Verrast, maar niet té, want ze had immers genoeg ervaring voor zo'n serieuze positie. Daarna zou ze meteen met een plan komen. Hoe groot ze dacht dat haar redactie moest zijn. Welke freelancers ze zou inhuren. O, en niet te vergeten haar looks. Kon je als hoofdredacteur nog wel op gympen lopen?

Ze opende de Net-a-Porter-app. Voor een serieuze functie had ze natuurlijk serieus nieuwe schoenen nodig. En ze had die vintage bril vanochtend niet gekocht, dus technisch gezien had ze nu budget over voor een nieuwe outfit voor haar nieuwe baan. Aaah! Molly slaakte hardop een gillette en maakte een kleine juichbeweging met haar handen. Op de homepage knipperde de tekst: *De klassieke foot-*

wear-update, met een heel goede reden. Nou, als ze nu geen goede reden had... Ze tikte op de boodschap en er verscheen een hele pagina met pennyloafers in alle kleuren. De tekst die erbij stond was al net zo overtuigend als de modellen:

Een perfecte pasvorm voor vrouwelijke looks. Combineer met een pak in pyjama-stijl, of een boho-zomerjurk. Deze schoen is een go-to optie die je nooit zal misstaan, een klassieker die het beste in je naar boven haalt – van dat belangrijke sollicitatie gesprek, tot on-the-go perfectie.

O mijn god, dacht Molly. Deze schoen was haar op het lijf geschreven. Sollicitatiegesprek, check. Al was het in feite natuurlijk geen echte sollicitatie. Zij hadden háár immers gevraagd. Nou ja, een soort van. Bijna. Het kon bijna niet anders. En *on-the-go* was ook al helemaal waar. Ze zou als hoofdredacteur van een van de grootste reistijdschriften natuurlijk niet alleen veel op reis zijn, maar ook regelmatig overleg hebben met haar Amerikaanse collega's.

Ze slikte even toen ze de prijs zag. Bijna vijfhonderd euro was natuurlijk niet niks. Maar ja, dan had je dus wel tijdloze klassiekers van een designermerk. Schoenen waar ze over tien jaar waarschijnlijk nog steeds op zou lopen. En ze zouden haar dan altijd herinneren aan dat mooie moment dat ze het beste nieuws ooit kreeg, terwijl ze op een strandbedje in Saint-Tropez lag. Snel verdwenen de schoenen in haar winkelmandje. Ze bestelde er ook meteen een boho-jurk bij van een Amerikaanse designer. Een merk waar ze normaal gesproken alleen van kon dromen, maar dat nu natuurlijk helemaal bij haar nieuwe functie en imago paste. Een rib uit haar lijf, maar ze zou natuurlijk ook meer gaan verdienen en dit was dan alvast een cadeau aan zichzelf van haar eerste nieuwe salaris. De roze jurk was versierd met bloemen, met een grote strik in de taille, en paste perfect bij de cognackleurige loa-

fers. Ja, ze moest wel! Ze tikte op *next day delivery* en rekende af met haar creditcard. Toen stopte ze haar telefoon in haar tas en haalde diep adem. Dit was haar geluksdag, en maandag zou helemaal fantastisch worden.

2

‘Goedemorgen!’ Molly danste zo’n beetje de lift uit. Ze voelde zich fantastisch in haar nieuwe jurk en schoenen, en waande zich ook wel een beetje een echte *business woman*. Toen ze langs het kantoor van Maxime liep, zag ze haar collega Rebecca daar zitten. Vreemd, het was bijna negen uur, en ze was er eigenlijk van uitgegaan dat zij het eerste gesprek van de dag zou hebben. Het leek ook wel alsof Rebecca zat te huilen, maar ze kon het niet goed zien door de spiegeling van de glazen deur. Misschien waren het wel tranen van geluk. Zou zij ook promotie maken, net als Molly?

Snel liep ze door naar haar computer. Het was ongewoon stil op de redactievloer, waar vier tijdschriften bij elkaar zaten aan verschillende bureau-eilanden. Het was natuurlijk nog vroeg; maandagochtend kwam niemand binnen voor half tien. Molly zelf meestal ook niet, maar dit was een speciale aangelegenheid.

‘Erg hè?’

Ze schrok. Barbara, de officemanager en een enorme roddeltante, was ongemerkt achter haar gaan staan. ‘Wat is erg?’ vroeg Molly.

‘O, je hebt nog niks gehoord?’ zei Barbara. ‘Nou, dan heb je het niet van mij...’

Molly wilde haar net vragen wat ze bedoelde toen Rebecca de redactie op kwam lopen. Haar ogen waren nog een beetje rood,

maar Molly kon verder niets aflezen aan haar gezicht.

‘Maxime vraagt of je bij hem wilt komen,’ zei ze met schorre stem, zonder Molly aan te kijken.

Heel even be kroop Molly een akelig gevoel. Heel even maar, want ze mocht niet vergeten waar haar gesprek over zou gaan: haar nieuwe positie als hoofdredacteur! Ze smeerde snel een nieuw laagje lip-gloss op, pakte haar notitieboek en liep zelfverzekerd richting het glazen kantoor.

Molly snapte het niet helemaal. Ze zat al bijna een kwartier bij Maxime, maar hij had nog niks gezegd over de aankoop van nieuwe titels of haar functie. En *Voyager* was überhaupt nog niet ter sprake gekomen. Hij was begonnen met een verhaal over de websites en dat die maar niet meegroeiden. Dat de verkoopcijfers van de titels tegenvielen en dat de markt aan het veranderen was. ‘Je bent niet de enige die we vandaag slecht nieuws moeten bezorgen,’ zei hij.

‘Ik zie het verhuizen naar een nieuwe titel helemaal niet als slecht nieuws,’ antwoordde Molly opgewekt.

‘O?’ zei Maxime verrast en zijn uitdrukking leek zelfs bijna opgelucht. ‘Nou, dan is dit gesprek een stuk minder lastig dan ik dacht.’

Zie je wel, dacht Molly. Ze hebben wel die nieuwe titels gekocht, maar zijn natuurlijk bang dat mensen hun oude vertrouwde titel niet willen verlaten. Ze zou hem wel even geruststellen, dat kon ze best. ‘Ik denk dat verandering goed is voor de mens,’ zei Molly vriendelijk, maar toch kon ze haar nieuwsgierigheid niet bedwingen. ‘Hoe gaat mijn nieuwe functie er precies uitzien?’ O, ze kon niet wachten op het antwoord!

‘Je nieuwe functie?’ vroeg Maxime, zichtbaar nog verbaasder dan net.

‘Ja, jullie gaan *Voyager* aankopen, en dan word ik de nieuwe hoofdredacteur, toch? Of adjunct in het begin, dat vind ik natuurlijk ook prima.’ Shit, dat had ze niet moeten zeggen.

‘Hè? Molly, je zit hier omdat we je helaas moeten laten gaan.’

Molly knipperde met haar ogen. Dit had ze vast verkeerd gehoord. Ze hadden haar toch uitgenodigd voor een nieuwe baan? Het stond duidelijk op haar voicemail! Molly kende het bericht inmiddels uit haar hoofd en dacht aan de boodschap: *Laten we volgende week even zitten over de nieuwe plannen en een paar grote veranderingen binnen het bedrijf...*

O nee! dacht Molly verschrikt. Ze hadden het helemaal niet over een nieuwe functie gehad. En ze hadden ook niets gezegd over nieuwe tijdschriften. Maar ze wist toch bijna zeker dat ze dat had gehoord. Hoe had haar hoofd zo op hol kunnen slaan?

Er viel een lange stilte. In die tien seconden viel ineens het kwartje: Rebecca die zat te huilen, Barbara die meelevend had gevraagd of ze het al had gehoord... Molly kreeg het ineens snikheet en voelde aan haar klamme huid dat de eerste rode vlekken zich langs haar kaaklijn begonnen te vormen. ‘Maar...’ Haar stem sloeg over en plotseling leek de kraag van haar jurk strakker te zitten.

‘Ik heb je net uitgelegd dat we alleen maar verlies maken,’ zei Maxime geïrriteerd. ‘We moeten bij elke titel een vaste redacteur laten gaan. En aangezien jouw rubrieken het makkelijkste te schrappen zijn, ben jij het bij *Vagabond*.’

Molly liet haar hoofd in haar handen zakken en had daardoor zicht op haar veel te dure nieuwe schoenen en jurk. Shit. Shit. Shit. Geen baan maar wel een enorme creditcardschuld. Geen mooie reisjes meer. En ook geen stapels boeken meer in de post. Zonder het te voelen zag ze dat een eerste traan een ronde waterige plek op haar jurk maakte. Geeft geen vlekken, dacht ze meteen. Bijna moest ze om zichzelf lachen: ze was net ontslagen en zij dacht aan vlekken in haar kleding. Goed, dat was nu niet belangrijk. Sterker nog, ze moest haar hoofd erbij houden, want Maxime was alweer aan het praten.

‘... en dan heb je natuurlijk je vakantiedagen nog. Dus wat mij

betreft kun je vandaag al je spullen pakken en dan heb je nog twee maanden salaris.’

Molly perste moeizaam een lach op haar gezicht, schoof haar stoel naar achteren en gaf Maxime een hand. *Dank u wel, meneer*, wilde ze bijna zeggen, maar gelukkig kon ze zich nog net inhouden. Alsof ze hem ergens dankbaar voor moest zijn op dit moment.

De gang terug naar haar bureau leek eindeloos. Het was inmiddels half tien, dus haar collega’s konden elk moment binnendruppelen. Het bureau van Rebecca was al leeg en Barbara was, aan het gerommel van de afwasmachine te horen, druk in de keuken. Ze had geen zin in een confrontatie. Of een gesprek vol medelijden, waarbij ze haar best moest doen om niet in huilen uit te barsten. Zo snel als ze kon pakte ze haar spullen en holde naar de lift. Ze hoorde nog net dat er een groepje collega’s lachend uit de andere lift kwam.

De tramrit naar huis leek uren te duren. Eigenlijk ging ze altijd op de fiets, maar met haar nieuwe jurk had ze daar geen zin in gehad. De hele rit brandden haar ogen, maar ze barstte pas echt in tranen uit toen ze de voordeur opendeed. Ze stortte bijna de gang in en ging op de grond zitten. Zomaar met haar nieuwe jurk op de houten vloer. Dat zou ze normaal echt nooit doen.

Snikkend schopte ze haar schoenen de gang in, toen haar oog op iets blauws viel op de vloer. Het was een envelop van de Belastingdienst, waar met dikke stift haar naam op stond. Ongeduldig keek ze erin, maar de envelop was leeg. Pas toen ze de envelop omdraaide, zag ze dat er op achterkant een slordig geschreven boodschap stond:

Sorry, Molly, ik weet niet hoe ik het moet zeggen, maar ik kan dit niet meer. Je bent een lieve meid, maar ik zie geen toekomst voor ons samen. Lucas

Molly staaarde met open mond naar de envelop. Ze wist even niet of ze nog harder moest huilen, of juist moest lachen. Wat een belachelijke situatie. Had hij niet eens even een wit vel papier kunnen pakken? Daar zat ze dan, ontslagen én gedumpte... Via een envelop van de Belastingdienst, nota bene!